

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Keresztyén házasság
Hálaadó istentisztelet
Van kiút
Édesanyám emlékére
Nem tudjátok milyen lélek...
Egyházunk jövője
Ünnepi alkalmaink

IV. ÉVFOLYAM 4. SZÁM 2003. DECEMBER

Karácsony nekünk

Lukács 2,1-14.

A karácsonyi történet úgy kezdődik, mint valamilyen tárgyilagos történelmi esemény leírása. Időileg Augustus császár korában történt, amikor Szíriában Círénius volt a helytartó. Így határozza meg a bibliai szöveg az időpontot, hiszen akkor még nem volt érvényben az időszámítás, amelyet mi használunk és egy eseményt egy-egy közismert személy szerepléséhez kapcsolták.

A földrajzi megjelölések is beleillenek a tárgyilagos történelmi tudósításba. Az is, hogy Mária és József miért indulnak el lakóhelyükről és miért érkeznek meg Betlehembe. A császári parancs indokolta azt, hogy útnak indultak, jöllehet ez már Mária állapota miatt nem volt a legalkalmasabb utazás. Beleillik a képbe az is, hogy a nagy tömeg miatt csak az istállóban jut számukra hely.

Tárgyilagos leírásnak indul ez a történet, az után mégis azt kell mondanunk, hogy semmiképpen sem marad az, mert ami itt nagyon lényeges, az már inkább a hit területére tartozik, mint a történetírás területére. Mikor lép ki a karácsonyi történet a tárgyilagosságból? Akkor, amikor a betlehemi mezőn megszólal az angyal szava. Amikor nagy fényesség támad, amely körülragyogja a sötétben nyájukat őrző pásztorokat. Jöllehet ez a ragyogás azon az első estén minden bizonyosan szemmel látható ragyogás volt – az Ur dicsőségének ragyogása – Ma nem szemmel láthatóan történik az Isten megszólalása. Ma a benső világunkban megy ez végbe! Történhet ez bármikor, amikor a karácsonyi történettel szembesülünk, akár egy prédikáció hallgatása során, vagy egy bibliaolvasás áldott csendjében is, amikor elgondolkodunk az ige mondanivalója felett. Az első karácsonyeste ragyogására emlékeztet minket a feldíszített és kivilágított karácsonyfa. Jelzi, hogy életünket Isten akarja fényessé és ragyogóvá tenni!

Az angyal híradása Jézus születéséről szintén olyan mondanivaló, amely a hit területére tartozik. Ebből az üzenetből a hangsúly az emberré születésén van. Ember mivoltunk jelentőségét és értékét mi sem hangsúlyozza jobban, mint az, hogy Isten Jézus Krisztusban emberi formában jelent meg. Sokszor előfordult már az, hogy egyházban az emberről lekicsinylően beszéltek. Az is igaz, hogy az ember nagyon gyarló. Az is igaz, hogy a földi életünk véges, hogy szüntelen bűnbá-

natra és megtérésre buzdít minket Isten ígéje és állandóan szükségünk van az Isten kegyelmére. Mindez azonban semmiképp sem csökkenti annak a nagy jelentőségét, hogy az embert Isten az önmagával való legszorosabb közösségre teremtette. Hogy az ember a teremtés koronája és nemcsak testet és lelket adott neki Isten, ígéjével, kinyilatkoztatásával és hittel meg is ajándékozta őt. Ezért hát becsüljük meg jobban ember mivoltunkat és örvendezzünk afelett, hogy emberlétünket nagyra tartva, Isten maga is emberré lett Jézus Krisztus születésekor. Az is következik ember mivoltunk isteni megbecsüléséből, hogy becsüljük meg mi is embertársunk életét.

Karácsonyi számunkat Simon András grafikusművész rajzaival illusztráltuk

Amiképpen nem teszünk rosszat magunknak, úgy elkerüljük azt a másik emberrel kapcsolatban is. Amiképpen nem akarjuk azt, anyagilag, vagy erkölcsileg kár érjen bennünket, úgy azon kell, hogy fáradozzunk más emberrel kapcsolatban is. Ezért van érzékünk az embervilág problémái iránt is. Ezért nem nézzük közömbösen azt, hogy emberek milliói pusztulnak éhen, élnek jogfosztott állapotban, vagy esnek terrortámadás áldozatául. Jézus emberré léte mindig figyelmeztet bennünket: drága az emberi élet. Óvni kell azt! Örömtelivé kell tenni azt!

Nézzük tovább az angyali üzenetet! Egy olyan mondat következik abban, amelyet igen gyakran hallunk, hiszen minden vasárnap szerepel a liturgiában: Dicsőség a magaságban Istennek és a földön békesség és jóakarát.

Minden bizonnyal azért van ez benne a liturgiában, hogy karácsony fénye beragyogja az egész egyházi esztendőt. Ezért nemcsak karácsony ünnepén halljuk ezt, hanem minden vasárnap. Kétirányú mondanivaló szólal meg benne. Először az, hogy adjuk meg Istennek a dicsőséget! Ne akarjuk Isten dicsőségét meglopni és a dicsőséget magunknak biztosítani. Legyen olyan a beszédünk és a cselekedetünk is, hogy az utaljon Isten dicsőségére. Legyünk készek kimondani azt, hogy ez pedig nem rajtam múlik, ezt nem én tudom megtenni – ez Isten erején és hatalmán múlik. Ha pedig megvalósult valami, akkor ne feledjük neki megköszönni, hálát adni érte, vagyis megtenni azt, amit Istennek meg kell adnunk. Aztán a másik mondanivaló is nagyon hangsúlyos: a földön legyen békesség és az emberek között jóakarát. Az angyalok tehát Istent dicsőítve békességet kívánnak a földre. Jól figyeljük meg azt, hogy milyen természetesen következik a karácsonyi örömhírből a földi békesség. Jézus Krisztus és a béke szeretete összetartozik. Ezért nem erőszakolt dolog az, amikor az istentiszteleten szó esik a világ békéjéről. A karácsonyi evangéliumba kezdettől fogva beletartozott a földi békesség gondolata. Ez viszont minket kell, hogy arra indítson, hogy a békességért tegyünk meg minden tőlünk telhetőt. Kezdjük el a békesség munkálását mindjárt a családjunkban, amikor karácsonyeste összegyűlekezünk a karácsonyfa körül, aztán folytassuk azt a gyülekezetünkben és tegyünk meg érte mindent, ha szükséges a falunkban is. Ne szítsunk fel semmilyen békétlenséget – és hogyha megtettük volna, akkor legyünk azon, hogy visszaformáljuk. Karácsonykor gondoljunk arra, hogy nincs-e közelünkben olyan ember, akit megbántottunk, akinek a szívébe tüskét szúrtunk, mert most itt van az ideje, hogy ezen változtassunk. Gondoljunk tágabb körre is! A munkahely az, ahol sokat tehetünk a békességért. Ne cselekedjünk ennek az ellenkezőjét! Sokszor a munkahely nem azért nehéz, mert dolgozni kell, hanem azért mert rosszindulatú emberek dolgoznak együtt. Karácsonykor engedjük, hogy változzon a helyzet ezen a helyen is.

Igy lesz mindnyájunknak igazi karácsonya!

Völgyes Pál
Nyugdíjas lelkész

Keresztyén házasság

Avagy, a hit gyakorlása a hétköznapiakon.

Amint előadásom címe és alcíme is sejteti, két gondolat-körben szeretnék szólni a témáról.

Először tehát a család és a házasság helyzetéről kívánok általános áttekintést adni. Mostanság a családom és a gyülekezetem türelmének köszönhetően elég gyakran járhattam különböző továbbképzéseken. A legutóbbi őszi lelkeszkonferencián a Református Zsinati Iroda missziói munkatársának tolmácsolásában értesültem egy megdöbbentő felmérés adatairól. Magyarországi fiatalokat kérdeztek meg 15 különböző értékrendről, életüket befolyásoló tényezőről. A válaszadóktól kérték, hogy állítsák fontossági sorrendbe őket. Ezek között ott szerepeltek a politika, a vallás, a barátság, a pénz, a karrier és más hasonló fogalmak. Kíváncsi vagyok, kitalálják-e a Testvérek melyik fogalom került az első helyre? A család. Ennél meglepőbb helyezést csak a vallás ért el, amely a korántsem előkelő, utolsó előtti 14. a politika előtti utolsó előtti helyre került. Ez sajnos nem jelent mást, minthogy a fiatalok elképzelései között a keresztyén emberek számára oly fontos érték, mint a család, már egyáltalán nem kapcsolódik össze a hagyományos értékrendünkkel. Ez véleményem szerint valami tudathasadásos állapot, mely teljesen kielégítő magyarázatot szolgáltat a válások számának gyakoriságára, illetve az élettársi együttélések számának növekedésére.

Ma közel minden második megkötött házasságot felbontják. Czako Gábor a Magyar-Magyar nagyszótárban talán ezért definiálja ironikusan így a házasságot: *A házasság - a válás jogi alapfeltétele, és egy jó házassági szerződés felér két jó válóperes ügyvéddel.*

Kik a házastársak? *Egy leendő bontóper és több leendő tartásdíj per reménybeli jogalanyai? Kérdezhetnénk tréfásan.* Ha azonban a tréfát és a szomorú valóságot egy kicsit félre tesszük és ugyanannak a könyvnek más lapjaira forgatunk, Hamvas Béla meghatározását olvashatjuk, aki a házasságról így fogalmaz: *„Házasság csakis a teljes nyíltság színvonalán lehetséges, a teljes értékű élet megnyilvánulásának helye, a zárójelek tökéletes megsemmisülése. Soha nem élt nép, amely ne tudta volna, hogy a házassághoz isteni beleegyezésre és megszentelésre van szükség.”*

Vajon milyen ma a házasság? Milyen házassági modellek és típusok léteznek?

A házasságban töltött első évtized után már az otthonról hozott értékek teljes egybecsiszolódása megtörténik és kialakulnak az új család szokásai is. Ezt az időszakot követően beszélhetünk egymástól viszonylag jól megkülönböztethető családtípusokról.

Gyököcssy Endre írja, „Ketten – hármában” című könyvében az általam ismertetni kívánt családformákat. Ki, vagy mi áll a házasság középpontjában? Erre a kérdésre válaszolva megkapjuk az öt különböző családtípust.

1. A gyermek
2. A partner
3. A szülő, illetve család
4. A munka
5. A barát, vagy barátnő

1. A gyermek centrikus házasság.

A dél-európai népekhez hasonlóan mi magyarok is ezt örököltük és e szerint élünk általában leggyakrabban a házasságban. Veszélye különösen a sok gyermekes családoknál az, hogy a család megélhetéséért küzdő édesapa fokozatosan kirekesztődik a családi közösségből. A nyári közös nyaralás sem segít ebben, mert az ember gyakran érzi magát gyermek pásztornak, mint családapának. Nem a több gyermek ellen vagyok, sőt mi le is vagyunk maradva ahhoz képest, hogy édesapámék 7-en, édesanyámék 4-en voltak testvérek. A házasság és család azonban kompromisszumok megkötése nélkül nem működhet rendesen.

Az egyiket nevelő családok is lehetnek gyermek centrikusak. Nagyon sok nő vágyik az anyaszerepre, de sokan közülük mihelyt megkapták ezt a tényleg kimondhatatlanul drága ajándékot, teljesen gyermekük rabszolgái lesznek. Ennek veszélye a házastársi kapcsolat megromlása lehet. A gyermek ilyenkor egyszerre bálvány és vetélytárs, és ha elvesztik ezt az egyetlen gyermeket, az is előfordulhat, hogy idős korukra tekintettel már nem gondolhatnak újabbra. Vagy életkoruk miatt gondolhatnának még, de már rég „elfelejtették a férfi és a nő nyelvét”.

2. A partner centrikus házasság

A nyugat és az észak-európai népek házassági modellje. Theodor Bovet meghatározása szerint a férfi és a nő, mint két művész dolgoznak együtt egy közös műalkotáson. Ebbe a felfogásban a gyermek „csak” kedves ráadás, gyümölcs és jutalom. Zsolt. 127,3. Veszélye, amint arról a szakirodalom árulkodik, hogy az ilyen családtípusban felnövekedett gyerekeknél sok esetben hiányzik az apa kép, a gyermek és apa kapcsolat, ezért sérül maga a személyiség is.

3. A szülő illetve családcentrikus modell

Hátránya, hogy a szülő képtelen elengedni egy új családba gyermekét. Más esetben a gyermek képtelen leszakadni családjáról és új életet is képtelen kezdeni másokkal. Anyagi feltételei is lennének ennek természetesen. Láthatjuk ennek mellékhatásait, a sok válást és a terhesség megszakításának a gyakoriságát. Az igazán idilli kép az lenne, ha a családban Jézust, mint egy láthatatlan plusz egy főt mindig ott érezhetnénk, ahol a családok Jézus útmutatása szerint élnek, és kapcsolatuk van az élő Jézus Krisztussal. Nem egymás mellett, hanem egymásért élnek.

4. Munka centrikus házasság

Az ilyen kapcsolatoknál láthatjuk azt sokszor, hogy férj, feleség szinte megszállottja a munkának, hajszojják a státusz szimbólumokat, hogy minden, ami „szükséges” legyen az életükben. Az ilyen emberek sokszor félnek a szabadidőtől, félnek a nagy családi ünnepektől, és akkor nem tudnak magukkal mit kezdeni.

5. Barát, vagy barátnő centrikus házasság

Ilyen kapcsolatoknál a harmadik kívülálló személy fontosabbá válik magánál a házastársnál is. Sokáig nem működhet fenn egy ilyen kapcsolat, sajnos sok esetben a házasság is felbomlik, mert inkább hallgatunk egy kívülálló harmadikra, mint a társunkra.

Végül nem szeretném kerülni a számomra körülírt témát, a keresztény házasságról, a családban folyó hitélet lehetőségeiről és áldásairól szeretnék a hátralevőkben szót ejteni.

Az idáig említett családtípusok között megtalálhatjuk a keresztény módon gondolkodó embereket. Szabadjon csak arra emlékeztetnem, hogy az ország lakosságának negyed része kereszténynek vallotta magát. Azonban, ha körül nézünk az ország templomaiban, közelebről az evangélikus templomokban, akkor azt látjuk, hogy csupán a gyülekezeteink tagjainak 10%-a vesz részt a templomi istentiszteleteken, azaz a közös hitélet gyakorlásában.

A statisztikák azt mutatják, hogy többen vagyunk. Ezért jó a témafelvetés. Ha nem gyakoroljuk a hitünket a közösségben, éljük meg otthonainkban! Természetesen én is feltételezem és tudom, hogy akik ott vannak a gyülekezeti alkalmakon, azok otthon is gyakorolják a hitüket. A néhány idősebb testvérünket leszámítva, akik betegségeik miatt vannak akadályoztatva, tudjuk a nagy többségről, igazán nem is akarnak eljönni a templomba, mert más fontosabb nekik.

Mégis egyházunk megújulása nem képzelhető el családjaink megújulása nélkül. Legyen tehát a megtérés az első feltétele a családi élet megújulásának. Egy ember megtéréssel vette kezdetét az egyház megújulása, és egy ember megtéréssel veheti kezdetét egy család hitéletre jutása is. E nélkül minden hasztalan erőlködés. Abban a pillanatban, amikor akár csak egy ember is szükségét érzi az Úr Jézussal való személyes, szoros kapcsolat ápolásának, van remény arra, hogy ez a kovász, ez az egyetlen

jó példát mutató hívő keresztény Isten lelkének ereje által az egész téstát megkeleszti. Korábbi példákából, vagy saját környezetünkől tudhatjuk, hogy nincs steril helyzet. Ritka áldása az Istennek, amikor „hitben járnak férj és feleség.” 481. ének. A leggyakoribb az, amikor a nagyszülő gyakorolja a hitét és ha ebben példásan él, kitartóan imádkozik az övéiért, akkor legjobb reménnyel lehet, hogy az Úr meghallgatja az ő könyörgését és hitre ébrednek körülötte. Gyakran van az úgy, hogy ő maga ezt már nem éli meg. A temetéskor érzett fájdalom megrendültségében mégis érzik a szeretet hiányát és keresés közben rátalálnak. Az sem ritka, hogy egy hívő asszony, engedelmes alázata rendíti meg a férjet, a gyermekeket és ezt követően ébred bennük is vágy a hit után. A kegyesség gyakorlására nekem sincsenek új és jobb módszereim, mint ahogyan már azt őseink is megélték. A naponkénti imádkozás reggel és este. Az étkező asztal körül, amikor együtt a család, vagy család nélkül is legyen ott, ha nem is a biblia, de az útmutató. Rendkívül fontos, hogy a gyerekeknek ne csak a reggeli és az esti imádságot tanítsuk meg, hanem aktuális gondokat is vigyünk velük kötetlen imában az Úr elé. A Finn Káté segítség lehet ebben is. Reményem szerint, minden konfirmációs ok-

tatáson elhangzik, hogy a férfi a család papja. Az övé a tanítás szolgálata, ezért nem hátrány, ha ismeri a Szentírást, sőt próbálkozik, az ő háza népének körében annak tanításával is. A zene, Isten dicsérete, nemcsak közösséget teremt, de megbékíti a háborgó lelkeket is.

Istentisztelet otthon és a templomban. Az első keresztények házanként tartották istentiszteleteiket. Imádkoztak énekeltek, szóltak Jézus életéről, haláláról és feltámadásáról, megtörték a kenyeret. A mai keresztények számára is vonzó lehet ez a forma, különösen beteg házhoz kötött testvérek esetében. Teljesen osztom Klaus Douglass véleményét: istentiszteleteink csak akkor lesznek újra élővé, ha hétköznapijaink is istentiszteletté lesznek.

Összegzésként szeretném leírni azt az ígét, amely gondolataim ösztönzője is volt, mely fő vonalaiban elhangzik minden evangélikus házasságkötési szertartáson. Talán nem árt újra emlékeztünkbe idézni, miként vélekedik az Úristen a családok és házasságok rendjéről. Hiszem, ha naponként felidéznénk, kevesebb lenne otthonainkban a vita és a feszültség.

„adatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében. Engedelmeskedjete egymásnak, Krisztus félelmében. Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak; mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is. De amint az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy engedelmeskedjenek az asszonyok is a férjüknek mindenben.

Férfiak! Úgy szeressétek feleségeketeket, ahogyan Krisztus is szeretete az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével

az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen. Hasonlóképpen a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét, az önmagát szereti. Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat, minthogy tagjai vagyunk testének. „A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom.

De ti is, mindenki egyenként úgy szeresse a feleségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.

Gyermekek! Engedelmeskedjetek szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes. „Tiszteld apádat és anyádat”: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, mégpedig ez: „hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön.”

Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyelemmel és intéssel.” Ef. 5, 20- 6, 4

Szarka István

Hálaadó Istentisztelet

December 4-én a bányász emlékpark felavatása után a Művelődési Házban folytatódott az emlékezés. Ennek méltó befejezése volt az evangélikus templomban tartott hálaadó istentisztelet.

Örömmel néztünk végig a megtelt padok sorain. Talán olyan személyek is eljöttek, akik soha nem jártak még evangélikus templomunkban. Ez alkalmából az összetartozás, a kegyelet összehozta mindazokat, akiknek a bánya valamilyen módon az életében szerepet játszott. Az oltár előtt egyenruhás bányászok, zászlókat tartva, az ünnepség tisztelétét jelképezték.

Szarka István lelkész a bányászok kemény munkájáról, a tragédiákról emlékezett. Örömet fejezte ki, hogy a bányász falunak lett egy emlékhelye. Minden évben elmehetünk, és a bánya-szerencsétlenségekben elesett 59 ember nevével felsorolt emléktábla elé, és fejet hajthatunk emléküknél.

Karácsony közeledtével megpróbálunk türelmesebbek, figyelmesebbek lenni egymás iránt. Talán ez a bányáspark létrehozása és felszentelése is egy olyan alkalom, amikor az emberek bátrabban közelednek egymáshoz. Az emlékek, a felszakított fájdalom összehozza a még kétes viszonyban lévőket is.

Az istentisztelet alkalmával elhangzott énekek egyikéből szeretnék idézni, mely megborzongat, de egyben meg is nyugtat.

„Föld és nagy ég, ezernyi csillag,
Zengjete Istennek új éneket!”

„Sok dolgos kéz, kemény munkások,
Zengjete Istennek új éneket!”

„Kicsik-nagyok, jer, kéz a kézbe:
Zengjete Istennek új éneket!”

Az istentisztelet végén közösen elénekeltük a Himnuszt. Nem tudni, mi ment végbe a résztvevők szívében. De, hogy sokan könnytől áztatott arccal hagyták el a templomot, abban biztos vagyok.

Szeretném, ha minden évben lenne igény hálaadó istentiszteletre, és együtt emlékeznénk az elhunytakra, imádkoznánk az élőkért!

K.J.G.

Bányászima

Fölséges Isten! Mennyei és Földnek Ura, ki a világot bölcs szíved szerint igazgatsz, nagyságod dicsőítésére és szent neved segítségül hívására gyűltünk össze ez órában. Hozzád emeljük fel könnyörgésünk szavát, midőn nehéz munkánk végzésére szép napod világából a föld mélyébe, a sötétség birodalmába szállunk alá. Ó hallgasd meg mi buzgó imáinkat, jó Istenünk, Atyánk! Végy körül bennünket gondviselő jóságoddal. Adj erőt és épséget karjainkba, nyújts bátorságot, ha csüggedünk s hitet, ha félelem rettent bennünket. Oltalmaz meg bennünket minden bajtól és veszélytől, viselj gondot otthon családunkra és gyermekeinkre, kiknek jólétéért fáradozunk, hogy munkánk végeztével újra láthassuk őket. Minket pedig, kik oltalmadba és kegyelmedbe ajánljuk magunkat, vezérelj ó áldások Istene, és hallgasd meg buzgó könnyörgésünket.

Ámen.

VAN KIÚT...

November 30-án Pusztavámon a gyülekezeti teremben a Bakonycsérnyei Evangélikus Egyházközség nevében megjelenhattunk egy nagyon fontos kérdést boncolgató, megoldásra törekvő együttlétben. A téma: „**a szenvedélybetegség**”. Elég tágas fogalommal, problémakörrel állunk szemben.

Az előadás vezetője Magassy Zoltán evangélikus lelkész a Fraternitás Evangélikus Lelkészegyesület titkára, ezen az alkalmon részt vettek továbbá a rédei, bokodi, móri, sári, bakonycsérnyei, valamint a vendéglátó pusztavámi gyülekezetek lelkészei és képviselői. Úgy, mint ebben a témakörben tevékenykedők és, mint ebben az elkövetkezőkben tenni akarók. Meghívott vendégként volt jelen Honti Irén lelkész-lelkigondozó, Budapestről, valamint özv. Magassy Sándorné nyugdíjas lelkész. Szó esett a Dömösön és Piliscsabán működő segítő központokról és az ökoumené jegyében munkálkodó Kék Kereszt szolgálatról, ahol a betegek segítséget kaphatnak gyógyulásukhoz.

A nagyon nyílt délután, a szervezők, munkálkodók, tanúságtévő a Szentlélek erejével nyilatkoztak. Igehirdetés, énekek, versek tették színessé az előadást.

A téma, a szenvedélybeteg problémáival foglalkozott. Keresztük a választ, hogyan tudnánk segíteni azokon az embereken, akik valamilyen személyt, tárgyat, játékot, élvezeti cikket, dohányt, alkoholt, drogot, illetve gyógyszert mindennél előbbre helyeznek az életükben. Mindent megtesznek azért, hogy hozzájussanak, az örömhöz, ami ezek által éri őket. Úgy gondolják, így könnyebben megbirkózhatnak életük során a gondjaikkal.

De mi a legfőbb gond?

Körüljárhatjuk ezt a témát, adhatunk ugyan olyan nevet neki, hogy belevitték a munkatársak, a „haverok”, nem akartam elrontani a jókedvet, belementem, mert „jópofaság”. Valóban jól is érzi magát az ember egy ideig. De minden szenvedélybetegség, illetve az, ami azzá fajul, a szeretetlenség érzéséből fakad. Ez az alapvető lelki ok. Úgy érzik, nem szeretik őket, nem fontosak senkinek. Megbomlik a lelki béke, a fizikai test megbetegszik, az életerő elfogy, a gondolatok beszűkülnek. Félelmek kötik gúzsba a szívet, lelket, testet, szellemet.

Az első segítő kezét nehezen fogadják el, nincs bizalom senkihez, elsősorban önmagához. Ilyenkor szükséges az orvosi segítség, a környezet olyan nagymértékű odafigyelése. Senki ne gondolja, hogy ezek az emberek alapvetően rosszak! Tudják, hogy nem jó, amit tesznek, hiszen hazugságokba keverednek, és a gödörbe esett ember egyedül nem tud kimászni, ezért kell segíteni. Hiszen az utunkat nekünk kell járni, és ha nem járjuk, dudva és gaz veri fel, benővi azt. Szeretettelünkkel abban tudjuk segíteni, hogy rá tudjuk vezetni az elhagyott újtárra, de ezt soha nem szabad félelmet keltve tenni. Ha úgy nyúlunk az elkóborolt lélekhez, még jobban becsukódik. Finoman törődéssel fordulunk felé. Éppen ebben van keresztyén életünk küldetése. Jézus Krisztus szeretete által segíthetünk, aki ott van a mindenki által elhagyatott emberrel is. E gondolatról jut eszembe egy bölcs keresztyéntanítás: „Nyomok a homokban

- Egy ember álmában hatalmas sivatagot látott. A homokban nyomokat fedezett fel: olykor egy, de többször két pár lábnyomot is látott. Elment a bölcshez, hogy megkérdezze, mit jelent ez. A bölcs így szólt:
- A lábnyomok a te lábadnak az életednek a nyomai.
- De akkor, miért van olykor két pár lábnyom egymás mellett?

- A másik lábnyom az Istené, mert Isten mindig melletted jár.
- És mi van azokkal a helyekkel, ahol csak egy lábnyomot látok?
- Ezek a helyek azt az időt jelzik, amikor sok nehézségben és szenvedésben volt részed.
- De miért éppen akkor hagyott el az Isten?
- Isten nem hagyott el – mondta a bölcs. – Ahol csak egy lábnyomot láttál, ott nem a te lábad nyoma volt az, hanem az Istené. A nehézségek és a szenvedések idején, ugyanis Isten téged hordozott.”

Senkinek nem könnyű járni az úton, de azért adott az Atya embereket egymás mellé. Házastársat, szülőket, gyermekeket, közösségeket, ahol egymás által épülhetünk. Megkérdezhetnénk azokat, akik egyedül élnek, hogy velük mi lesz? Nekik is van segítség. Hisz hívő emberek lévén mi is elbizonytaladunk és a rosszra való csábítás, mint pallos állandóan a fejünk felett lebeg. Labilis állapotban az olyan lélek, akinek a hit, a Krisztus, mint köszikla nem biztos pont az életében, elbizonytalanodik. A rés nyitott, könnyű a gonosznak beférköznie. Megtörténik a baj, de van segítség, nekem, Neked, bármilyen esetetek is vagyunk. Krisztus a szorongó félelmek legyőzője, elborult értelmek megvilágosítója, eltévedt lelkek kézenfogója, a gyógyító Jézus, aki megszületett, meghalt és feltámadt értünk.

Hosszú és rögzös az emberi út. Az eltévedt embernek még nehezebb. Nyújtsuk ki a kezünket és segítsünk a rászorulókon, hogy a legmélyebb emberi pokolból is meg tudjanak szabadulni a szeretet erejével!

„Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.” Mt. 9.36-38

Nyissuk meg szemeinket a látásra, füleinket a hallásra! Forduljunk megbocsátó, szerető szívvel társaink felé, ne várjuk meg, míg megbetegedik, hiszen valamilyen szinten biztos jelzést ad. Legyünk éberek, legyünk munkások az ő aratásában! Hiszen annyi a segíteni való, annyi a panasz az ajkakon, bánat a szívekben.

Somogyi Károlyné

Gyógyulni vágyók figyelem!

2004. február 23-28 és 2004. november 22-27 között a gyönyörű környezetben lévő piliscsabai segítő központunkban költségmentesen biztosítunk lehetőséget 30 szenvedélybetegségétől szabadulni vágyó személy részére.

További információ és jelentkezés, személyesen vagy telefonon a Bakonycsérnyei Evangélikus Egyházközség Lelkészi Hivatalában.

Tel: 06-22-592 001 Mobil: 06-20-9815923

„Nem tudjátok milyen lélek van bennetek?” L.k.9.55

A lélek gyümölcsei:

- **Szeretet** - ha szívünkben nincs szeretet, üresek vagyunk!
- **Öröm** - szívünkéből jön, nem csak saját dolgainknak, mások apró dolgainak is örülni kell!
- **Békesség** - lelkünkben kell békét teremteni!
- **Türelem** - nagy úr, mindenkivel szemben!
- **Szívésség** - ne magunknak tegyünk szívésséget, másoknak!
- **Jóság** - szívünkéből jön, mint a szeretet, az öröm!
- **Hűség** - hűek lenni tetteinkhez, önmagunkhoz!
- **Szelídség** - a hűség, jóság, szívésség, türelem együttvéve!
- **Önmegtartóztatás** - másokkal szemben „a lélek gyümölcseit” betartva!

Ha nincs meg a lelki békénk „a lélek gyümölcsei”-ből valamelyik is hiányzik, lelki szegények vagyunk. Egy-másba fonódnak a szavak az érzések, cselekedetek. Nagyon fontos, hogy tudjunk önkritikát gyakorolni magunkról. Nehéz kimondani hibáinkat, változtatni rajtuk. Az évek során megszokottá vált tetteinknek, cselekedeteinknek nehezen tudunk nemet mondani. Vagy nem is akarunk?! Pedig akarunk, mert nem csak a mi életünk, körülöttünk lévőknek is segítve ezzel. Mennyivel könnyebb a szívünk, ha tudjuk azt, hogy másoknak segítünk. Ne a homlokunkon hordjuk szívünket, hogy lássák! Az ünnepek közeledte miatt döntünk úgy, hogy most megpróbálunk odafigyelni a másokra. A szívünkéből jövő szeretetet egyesek sokszorosan is át akarják adni másoknak. Osszuk be ezt a szeretetet egész évre!

A szeretetre, öröme, békességre, türelemre, szíves-ségre, jóságra, hűségre, szelídségre mindenkinek, egész élete során szüksége van! Ebből élünk!

Ha mindez megvan, elmondhatjuk, megpróbáltunk úgy élni, hogy nemcsak magunknak, embertársainknak is példát mutatva, adva ezekből a „gyümölcsökből” Ha mindez nem úgy sikerült, ne csüggedjünk el, a szeretet soha nem fogyhat ki a szívünkéből.

Szeretettel mindent megoldhatunk, ne fukarkodjunk vele! Vegyük a legegyszerűbbet. Házunk őrőjét, a kutyát. Szeretettel viselkedünk iránta, a leghűségesebb, legjobb barátunk lesz. Így vagyunk a virággal is. Megöntözzük, hogy fejlődjön, nőjön. De milyen módon? Kötelességből? Ha szeretettel tesszük, még szebben virágzik, fejlődik, neki is „lelke” van.

Példákat hozhatnánk fel, mindenhol szerepet tölt be a szeretet. De ez ne színészi szerep legyen, hanem tiszta szívből jövő szeretet! Jusson eszünkbe karácsonykor is! Mindenhol előkerülnek az ajándékok, hol nagyobbak, hol kisebbek. Mindegyiket szeretettel adják. Nekünk kell eldöntenünk, éreznünk, hogy melyiket adják tiszta szívből, szeretettel. Talán a legkisebbet?!

K.J.G.

Édesanyám emlékére

„éljetekek békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz.” /2 Korintus 13,11/

Gyermekkoromban gyakran mentem édesanyámmal a sírú temetőbe, sosem ismert nagy-és déd- szüleim sírjához. Édesanyám „ünnepként” tisztelettel és szeretettel készült ezekre a napokra. Ezen alkalmakkor sokat mesélt néhai nagymamáról, aki fiatalon 45 évesen hunyt el. Édesanyám a kertjéből a legszebb virágokat szedte és kötötte csokorba, míg a sírt rendezgette édesanyjához „beszélt”. Bánatát, fájdalmát, örömét akkor mondta el.

Megtanultam a temetőbe nem kell félni. Szeretteinkhez megyünk, szívünkben az Ő emlékeikkel és abban a reményben, hogy ilyenkor lélekben találkozunk.

Gyermekkoromban gyakran mentünk a templomba, számomra duplán is ünnep volt ez az alkalom. Igazán gondtalanul láttam ott édesanyámat. Ott, akkor talán még rólam is „elfelejtkezett” szinte megfiatalodott. Arcán nyugalom áradt szét, a napi gondok, bánat redői kisimultak. Bűnét, fájdalmát könnyes szemekkel gyónta meg. Tekintete ilyenkor nagyon távol járt. Lényét valami fátyolos, könnyű lepel vonta be, ami számomra megfoghatatlan volt, mert még nem értettem, hogy ilyenkor Isten közelségét érzi. Hitét haláláig megtartotta, annak ellenére, hogy betegsége miatt nem mehetett gyakran a templomba. Otthon naponta láttam imádkozni, Bibliát olvasni. Kereste a vigasztalást testi-és lelki fájdalmaira.

A konfirmációjára kapott vers tanítása szerint élt:

„Ne féj lányom a vallás, mint angyal
Veszélyben megőriz, bánatban vigasztal
Világnál, halálnál erősebb az Isten.”

Mindig azért imádkozott, kérve az Úr Jézust, hogy segítse addig életét, hogy unokái konfirmációját megérje. Akkor ugyan még nem tudhattam, utolsó útja volt ez templomunkba. Megfoghatkozott, csonka családjával még együtt részesültünk az úrvacsorából. Ezután már nagyon megtört. Készült egy hosszú útra, érezte és tudta, hogy nemsokára indulnia kell. Nagyon sokat szenvedett, de hite segítette a fájdalmak elviselésében. Úgy távozott a földi életből, ahogy élt, csendben, egyedül a kórházban, távol szeretteitől.

80 évet élt, 2001. december 13-án hunyt el.

„Édesanyám most is áldalak Téged,
Hogy kezem, akkor este összetetted,
Hogy ezt a hitet szívembe vetetted.
Azóta annyi minden porba hullt,
Sok emléket eltemetett a múlt,
De átkísér ezernyi változáson.
Ez az én legelső aranymondásom.
Kinyílnak, elhervadnak a virágok,
De ez a virág nem hervad el - látod?
Édes vigaszával járunk-kelünk,
„Ki ellenünk, ha az Isten velünk?”
S amit akkor meg sem köszöntem talán,
Most köszönöm Neked Édesanyám!”

(Túrmezei Erzsébet verse)

Pálné Havasi Gyöngyi

Egyházunk jövője

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület második alkalommal tartott Veszprémben munkatársaknak tapasztalatcserét. Fő vezérfonala a Finnországból kapott Káté anyaga volt, ami remény szerint eljutott minden családba.

A napi program két részből állt. Ittész János püspök koordinálta az egész napot. Az ő bevezető gondolatai juttatták eszembe Jézus szavait, ami Mt. 9.37-ben van megírva. „Ekkor így szólt tanítványaihoz: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

Az alkalom reggeli áhítatát Isó Zoltán veszprémi lelkész tartotta. Már az áhítatban is a szolgálat fontosságát hangsúlyozta. Kis dolgokat is csak akkor veszünk észre, ha azt senki sem végzi el. Az igehirdetés után Isó Dorottya beszélt a különböző nevelési formákról a múltban, és ma. Amit Jancsi megtanult, azt János sem felejté el. Ezzel az aranymondással vezette be gondolatait a lelkész. A gyermekkor meghatározza egy ember egész további életét. Rámutatott, hogy milyen fontos a felnőtt példakép, mert amilyen példát lát a felnőttektől, azt követi az élete során. A különböző tanítási módszerek közül az a legcélravezetőbb, amikor a gyermek érzi a szülő, lelkész, tanító, hitoktató szeretetét. Érezze meg, hogy fontos, amiről beszélnek neki, nem unalmas beszéd, és amit követelnek tőle, az az ő javát szolgálja.

Az előadás után a résztvevők sok tanulságos és hasznosítható ötletet mondtak el. Abban mindenki egyetértett, hogy a gyermek fejlődését leginkább a családnak kell segíteni abban, hogy megismerje Isten nagy és önzetlen szeretetét a Biblia igazságát és a hit megtartó erejét. Ezután ebédszünet következett.

Már érkezéskor is bőségesen terített asztalokkal vártak a vendéglátók, ami ebédkor is várt bennünket. Minden együtt maradtunk, így volt lehetőség beszélgetni különböző gyülekezetekből jött testvérekkel. Ilyen alkalom még arra is jó, hogy így még olyan testvérekkel is találkozhatunk, akit ritkán látunk, vagy egy hozzászólás után jövünk rá, hogy mi már találkoztunk más alkalmon.

A délutáni program Verrasztó János missziói lelkész előadásával indult. Vázolta a jelenlegi gyülekezeti formákat, és az elképzelt jövőt. Ahogyan a mondás tartja: aki nem halad, az lemarad. Változó világunkban, ha nem tudjuk felvenni azt a ritmust, amit ez a rohanó világ diktál, mi is lemaradunk!

Egy gyülekezet csak akkor lesz naggyá, ha kicsivé válik.

Ezt a veszélyt evangélikus egyházunk vezetői is érzik és próbálják megtalálni a kivezető utat. Természetes, ezt nem lehet egy szigorú előírás szerint kényszeríteni a gyülekezetekre. Remélem, hogy az elképzelések, ötletek között lesz hasznosítható a mi gyülekezetünk számára is. Számomra a házi istentiszteletek (bibliaórák) tűnnek leginkább megvalósíthatónak. Elképzelés szerint egy család, néhány szomszéd jönne össze időnként. Kezdetben talán csak családi, baráti beszélgetésre. Később énekléssel, bibliaolvasással, rövid történetek, versek olvasásával lehetne közelebb vezetni ezeket a kis közösségeket az Isten ígéjének egyedüli olvasásához. A vasárnapi istentiszteletet természetesen ezek az alkalmak nem pótolhatják, de nagyobb lehetőséget kínálnak a szorosabb kapcsolatok kiépítésére. Kérem Istent, hogy adjon lelkészeinknek olyan bölcsességet, hogy megtalálják a munkához a szolgáltatásokat, akik kellő felkészültséggel, a szentlélek erejének segítségével, őszinte alázattal vállalják ezt a nem könnyű, de remélem hasznos és nemes feladatot. Ehhez az szükséges, hogy a gyülekezetek elfogadjanak más szolgálattevő személyt is egy-egy alkalom ellátására.

Végezetül Ittész János püspök úr az Apostolok cselekedetei 6.1-7 versei alapján áhítattal zárta a napi programot. Befejezésül ebből idéznék egy gondolatot: „egy gyülekezet csak akkor lesz naggyá, ha kicsivé válik”.

Remélem, a mi gyülekezetünk is elindul ezen az úton, hogy naggyá válhasson.

„Vértezd fel szolgálodat: rólad bátran szóljanak!

Hitük és szeretetük áldást hozzon mindenütt!

Segíts Urunk!”

Szeretném, hogy amilyen büszkék lehetünk mi elődeinkre, bennünket is ilyen büszkén emlegessenek utódaink.

Ehhez segíts minket Urunk!

Boros Miklósné

„Örvendj, egész föld, az Istennek!
Zengjétek dicső nevét.
Dicsérjétek dicsőségét!
Legyen kegyelmes hozzánk az Isten.
Áldjon meg bennünket,
És ragyogtassa ránk orcáját!”

A zsoltárok könyvének e verseivel kívánunk a testvéreknek, áldott karácsonyi ünnepeket és szeretetteljes, hitben gazdag, boldog új esztendőt.

Gyülekezet elnöksége

Köszönetnyilvánítás

Megköszönjük minden kedves adományozónak, hogy 2003-ban is támogatta gyülekeztünk munkáját, egyházfenntartási járulékának befizetésével, adományával vagy társadalmi munkájával.

Gyülekezet elnöksége

Az **Élő Kövek alapítvány** kuratóriuma és munkatársai nevében köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik adójuk 1% -val támogatták szociális és ifjúsági munkánkat.

Szabó János Elnök

Alapítványi beszámoló

Alapítványunk a községi játszótér építéséhez 80000 Ft-al járult hozzá, az összegből műanyag csúszdát vásároltak. A nyári nagyveleghi hittantábor 30000 Ft-al támogattuk.

Az Evangélikus Egyháznál polgári szolgálatot teljesítő Brayer Jánost az eddigi becsületes és szorgalmas munkája elismeréseként, a szolgálat lejártát követően tanulmányai folytatásához 20000 Ft segélyben részesítettük.

A finnországi kirándulás résztvevőit az ISM Ugrodzka pályázatán való eredménytelen szereplés miatt nem sikerült támogatni. Az előző évek gyakorlatának megfelelően a beérkezett 1%-os felajánlásokból 100000 Ft-ot az Evangélikus Óvoda céljaira átadtunk. Ezt az összeget a nagycsaládosok és a szociálisan hátrányos helyzetűek támogatására kell fordítani. Az egyházközösségünk által megépítésre kerülő, új óvoda és közösségi létesítmények tervezési munkáinak költségeit alapítványunk vállalta.

Szabó János elnök

Elérhetőségeink:

Szarka István lelkész: Hivatal: **22-592 001**

Mobil: **06-20-981 5923**

Csernyin Sándor felügyelő: **22-413 076**

Szabó János alapítvány elnöke: **22-413-325**

Bankszámlaszámok:

Gyülekezet: **58000119-10000795**

Alapítvány: **58000119-10000836**

ALKALMAINK

Istentisztelet: Minden vasárnap Súron 9.00-kor, Bakonycsernyén 10.30-kor.
Minden hónap **első** vasárnapján úrvacsora.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00, Ácsteszéren 16.30-kor.
Minden hónap második vasárnapján: Mecséren 15.00-kor

Bibliaórák:

Hétfőn a Béketelepen 16.00-kor
Csütörtökön a gyülekezeti házban 16.00-kor
Ez évben Jézus boldogmondásairól beszélgetünk. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Énekkari próbák:

Ifjúsági énekkar próbái január közepéig szünetelnek, az első próba időpontja 2004. január 15. csütörtök 18.00 órakor a gyülekezeti teremben.
Felnőtt énekkar: csütörtökön a gyülekezeti teremben, 17.00 órától.

Előadások: „Mindennapi tudomány”

December 17-én: (szerda) 17 órai kezdettel **Súron**

Szabó Lajos rektor: „Isten szava a hétköznapiakban.” címmel tart előadást

 Ünnepi alkalmaink 	
Időpont	Alkalom
B A K O N Y C S E R N Y E	
Dec. 15-én 16.00	Istentisztelet úrvacsorával a Béketelepen
Dec. 24-én 18.00	Karácsony esti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 25-én 15.00	Gyermekek karácsonyi szolgálata
Dec. 26-án 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban
Dec. 28-án 10.30	Istentisztelet a templomban
Dec. 31-én 18.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2003. Jan. 1-én 10.30	Újév napi istentisztelet úrvacsorával a templomban
2003. Jan. 4-én 10.30	Istentisztelet a templomban
2003. Jan. 6-án 10.30	Istentisztelet a templomban
S Ú R	
Dec. 24-én 16.00	Karácsonyesti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 9.00	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 26-án 9.00	Istentisztelet, a templomban
Dec. 28-án 9.00	Istentisztelet a templomban
Dec. 31-én 16.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2003. Jan. 1-én 9.00	Újév napi istentisztelet a templomban
2003. Jan. 4-én 9.00	Istentisztelet a templomban
2003. Jan. 6-án 9.00	Istentisztelet a templomban
B O D A J K	
Dec. 25-én 15.00	Istentisztelet úrvacsorával a református templomban
2003. Jan. 1-én 15.00	Istentisztelet a református templomban
Á C S T E S Z É R	
Dec. 25-én 16.30	Istentisztelet úrvacsorával

HÁZI ÚRVACSORA

Ünnepek előtt bizonyára sok olyan evangélikus Testvérünk szeretne részesülni az úrvacsorában, akik betegségüknél vagy idős koruknál fogva akadályoztatva vannak mozgásukban. E Testvéreink figyelmét szeretném felhívni, hogy előzetes egyeztetés alapján lehetőségük nyílik, házi úrvacsora kiszolgáltatására.

Kérem, időpont egyeztetés céljából hívjanak fel a 22-592 000 vagy a 06-20-981 5923-as telefonszámon.

Köszönettel: Szarka István lelkész

Részletek gyülekezetünk 2004-évi munkatervéből

2004. Januárban ismét találkozunk más felekezetű testvéreinkkel az Ökumenikus Imahét keretében. Időpontja jan. 18-25-ig. Igéje: Az én békességemet adom nektek. Jn.14, 23-31.

2004 Bőjtjében evangelizáció lesz a béketelepen és a gyülekezeti házunkban.

A Nagyhétben ismét „táborba szállunk” a konfirmandusainkkal.

Március 14-én borbírálatot és borversenyt rendezünk a Gyülekezeti teremben.

Május 16-án konfirmáció. Pünkösöd után a steineni gyülekezet fiataljai látogatnak el hozzánk.

Június 5-én német vendégeinkkel együtt gyülekezeti napot rendezünk, melynek záró alkalmaként terveink szerint egy „Tamás istentisztelet” is tartunk, melyre főként fiatalokat és Istent kereső, gyülekezetünkől eddig távol lévő ismerőseinket és közösségünk életével megismerkedni vágyókat várunk.

Június 13. tanévzáró istentisztelet.

Hittantábor a tanítás utáni első héten.

Szélrózsa találkozó Tatán, a Finn fiatalokkal közösen július 21-24-ig.

ANYAKÖNYVI HÍREK

A keresztség szentségében részesült:

 Szabó Alexandra Szabó Balázs és Zsilinszki Ildikó gyermeke

A feltámadás reménységében kísértük utolsó földi útjára:

 Mekota Jánosné 55

 Nyemcsék Mihály 76

 Kaviczki Pálné 75

 Trenka Mihály 80 éves korában

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugsznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel: 22/592-001

Email: i.szarka@freemail.hu

Felelős kiadó: Szarka István lelkész

Számitógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://church.lutheran.hu/bakonycsernye>